Balogh Z. Arthur

Az Utazó

– Elfáradtam, Mémé!

Kiss a fűre tett hintaszéken hintázott. Szemben, a fákkal elhatárolt kis kertben, egy faszéken ülő idős hölgy egy csodálatos tortát készített. Aprónak tűnő hatalmas gépek művelték a távolban a földet. Zajuk összeolvadt a bogarak és méhek döngicsélésével.

– Fiatal vagy még! – Fakanállal kavarta a krémet, és fejét egy pillanatig felemelve nézte a hintázó férfit.

– Valóban ezt hiszed? – Nem mozdult többé, és Mémé, mozdulatlan arcát nézve, a mélyen ülő szemekben mintha mosolyt látna.

– Hány éves vagy? – kérdezte figyelmét munkájára összpontosítva.

– Nem fogod elhinni– válaszolta Kiss. – Kétszer olyan idős mint te!

– Elfelejted a koromat? Már nyolcvan éves vagyok!

– Jól tudom, de én majdnem kétszer vagyok idősebb, mint te, mert két hét múlva ünnepelem 156. születésnapomat.

Nem volt rokona Mémé. Vagy tíz éve ismerkedtek meg közös barátoknál, amikor nyaralt, és olyan kedvesnek találta, hogy rendszeresen meglátogatta két utazás között, s olyankor nála töltött pár napot.

Megszerette. Olyan volt számára, mint egy igazi nagyi. Valódi nagyanyját már régen elveszítette, mikor még kisfiú volt, és csak hófehér hajára emlékezett, és Mémé fejét is befedte már a dér. Régóta eltűnt nagyijára emlékeztette, és tisztelettel, szeretettel Mémének hívta.

– Butaságot mondasz! Nem vagy még 50 éves sem – mondta a krémet kavarva.

– Igazad van egy bizonyos fokig – válaszolt és újra hintázott a méltóságteljesen elvonuló felhőket nézve.

– Hogy pontos legyek, öregedésem processzusa megszűnt 54. születésnapomon. Több mint száz éve ennek!

Mémé fakanalát letéve Kiss felé fordult.

– Igaz, amit mondasz?

– Így igaz. 156 éve élek. Dédapád lehetnék!

– És ez hogyan lehetséges?

– Alfa vagyok. Nálunk, ahonnan jövök, képesek vagyunk megállítani az öregedést. Természetesen a hanyatlás folyamata folytatódik, de nagyon lassan, majdnem láthatatlanul. A betegségek genetikusan megszűnnek, és orvosaink képesek testrészeinket kijavítani, ha baleset áldoza-

tai leszünk. Már több minden megváltozott bennem, nem vagyok már száz százalékig az eredeti Kiss.

– És hány évig élsz majd?

– Sok-sok év van még előttem. Végső elmenetelem alkalmával egy másik Kiss, pontosan olyan, mint én vagyok, kezdi majd életét. Klóné az öregedés lassítási pillanatában. Emlékeimet és ismereteimet átteszik majd, mikor időm elérkezik, de ez még messze van.

– Hallottam már, vagy olvastam, nem tudom biztosan, hogy tőlünk különböző emberek léteznek valahol – mondta Mémé, folytatva a krém kavarását. – Alig néhány fehér hajszált látok fekete hajadban. Valóban nehezen hihető, hogy idősebb vagy nálam. És Mémének mersz hívni! – Mosolya cáfolta szavai komolyságát.

– Így van, merem – mosolyodott el Kiss. – Számomra mindig Mémé maradsz.

– És valóban olyan fáradt vagy, mint mondod?

– Igen.

– Várj egy kicsit – és nehézkesen felállt. – Be kell fejeznem a tortát. Mindjárt visszajövök.

Egyedül a kertben, újra a vándorló felhőket nézte, hagyva gondolatait vándorolni. Boldog volt a hintaszékben a természet ölén, hallgatva a bogarak döngicsélését és a távoli gépek zaját. Ez a bolygó kellemes volt. Szülőföldjére emlékeztette, arról nem beszélve, hogy valóban szerette az idős hölgyet. Távoli, majd elfelejtett emlékek merültek fel megállíthatatlanul. Fiatalkori emlékek nyomai. A fáradtságra is gondolt.

–Tudod, ez nem csak fizikai fáradtság! – Szemeit lehunyva beszélt, arcát a nap felé fordítva, miután Mémé visszatért. – Mondhatnám, hogy a lélek fáradtsága. Elegem van az utazásból. Az utak, az állandó helyváltozás. Heteken keresztül bezárva egy szardíniás dobozban. Nézni a szürkeséget mikor a féregjáratban vagyok, ami a galaktika végtelen távolságait köti össze.

– Miért utazol? – volt a kérdés.

– Újabb planétákat találni. Rengeteg van. Képtelenség mindet megismerni, és van szép, és borzalmas is.

Miközben Kiss beszélt, Mémé egy kis terítőt horgolt gyors és precíz mozdulatokkal. Időnként ránézett kérdezve valamit, miközben munkáját folytatva.

– Mikor intelligenciával találkozunk, szinte mindig ellenségek! Érkezésem ellentétben van hiteikkel. Ha nagyon primitívek még, égből leszálló istennek képzelnek. Ha bizonyos mértékű ismereteik vannak, akkor nem isten, hanem ellenség vagyok, és megpróbálnak megsemmisíteni. A

legrosszabb planétákon humanoidok élnek, másutt csak állatok vannak. Elképzelhetetlen változatosság. Egyesek vérengző vadságát elképzelhetetlen formák rejtik. Nem tudod elképzelni, milyen élőlényeket találok és ismerek. Azelőtt azt képzeltük, hogy az élet csak bizonyos földi körülmények és feltételek között valósulhat meg. Most meg mindenütt találunk életet. Levegő nélkül, halálos gázokban, végtelen hidegben vagy pokoli melegben, mindenütt van élet! Életkereső vagyok. A már ismert planétákon, vagy amit felfedezek, egy erőmező véd minden támadás ellen.

Mémé munkáját folytatva csak időnként nézett fel, majd hirtelen ölébe tette horgolását.

– Az Alfák örökké élnek?

Kiss meglepődve elnevette magát.

– Nem. Látom, hogy nem érted, Mémé! Nincs örök életünk. Semmi nem örök. Ha akarod, összenyomjuk az időt, de nem állítjuk meg. Öregszem persze, de lassan. Mondhatom, hogy minden betegség eltűnt, és a genetikus hibákat, mint a baleseteket kijavítjuk, ahogy már mondtam.

– És amikor valóban megöregedsz?

– Soha nem változom meg. Az Alfák láthatóan nem öregszenek meg.

– Azt mondtad…

– Várj, megmagyarázom. Csak egyetlen gyógyíthatatlan részünk, betegségünk van, a lélek, az energia fáradtsága. Egyszer a kutatóvágy, a kíváncsiság eltűnik. Mindnyájan biztosak vagyunk abban, hogy egy szép napon találok valamit, egy valóban újat. Valami, amit nem tudunk elképzelni! Ez az újdonságra várás volt nem régen a motor, a kalandvágy. Utaztam annak ellenére, hogy attól féltem, hogy valami, vagy valaki áldozata leszek az erőmező ellenére. Mindennél erősebb volt a kíváncsiság. Egyre messzebb mentem. A galaktika határáig. Képzeld el, százezer fényév! Elképzelhetetlen távolságok az ismeretlen féregjáratban. Időnként más utazók útját követtem, de sokszor én kutattam fel ismeretlen járatokat. Hogy mondjam? Hosszúnak tűnik az idő. Az út. Napok és hetek. Oda-vissza több hónap, és visszatérted után azt veszed észre, hogy távolléted csak néhány percig tartott. Ez az idő paradoxonja. Ezek a féregjáratok láthatóan semlegesítik az időt. Igen, kíváncsi voltam, de most egyre kevésbé. Megfertőzött a lelkek betegsége.

Mémé, a lehunyt szemű nap felé fordított fejét nézte. Furcsa mosolyt látott arcán.

– A betegség végén meghaltok, ugye?

– Természetesen. – Tekintetét az öregasszonyra szegezte. – Nem kell félni. Nem most, nem mindjárt. Csak a betegség kezdetén vagyok. Előbb még egy hosszú felfedezőútra megyek egy másik galaxis felé.

Andromeda. Felizgat a gondolat. Még egy nagy adag kíváncsiság van bennem, de tudom jól, hogy utána…

– Megmondanád, hogyan végződik az élet, ha ez nem titok? – kérdezte Mémé, letéve a horgolást. Kiss szavai lebilincselték.

– Mindent jól megszerveztünk. Én választom a pillanatot. Egy teremben fekve láthatatlan kapcsolat fűz egy másik teremben fekvő klónomhoz, hogy megkapja emlékeimet és ismereteim lényegét, miközben én nézem múltam képeit. Esetleg rég elfejtett örömök és emlékek jönnek elő agyamból, miközben hallgatom a zenét, amit szeretek.

Néhány pillanatnyi csend után folytatta. – Nem sokáig tart. Egy negyedóra talán. Elalszom észrevétlenül, látva a távoli Napokat eltűnni egy ismeretlen óceán hullámaiban. Mikor álmom átváltozik valamivé, amit nemlétezésnek hívunk, Kiss, a másik én felkel folytatni életem.

*

Vacsora közben elmesélte néhány kalandját. Mémé figyelmesen hallgatta, és időnként jó kérdéseket tett fel.

Kiss megmagyarázta, hogy űrhajójával abszolút szimbiózisban van. Neuronjai az űrhajó neuronjaival vegyülnek abban a pillanatban mikor a gubó lassan magába zárja az indulás előtt. A féregjáratban fizikai fájdalmat érez. Borzalmas feszültséget, amit az anyag érez, mikor kapcsolatba lép az anyagtalannal.

– A féregjárat, az micsoda? – kérdezte az asszony.

– Nem tudom – válaszolta. – Nem tudjuk pontosan és valószínűleg soha nem találunk választ erre a kérdésre. Véletlenül jöttünk rá, hála egy régi kvantumelméletnek. Századok óta ismerjük. Mióta elkészült az első asztromentális űrhajó. A hajtóerő, az asztromentális helyváltozás nem más, mint az emberi szellem és az anyag egyesülése. A gubóban anyaggá változom, tiszta energia, élem és érzem nukleáris kapcsolatunkat, a különböző erőket, és használom, vezetem őket. Az első utazási kísérletek alkalmával találtuk a féregjáratokat. Kezdetben azt hittük, hogy mesterséges alagutakban vagyunk, amiket nagyon régen, ismeretlen, felsőbbrendű intelligenciák alkottak időtlen utazásokra. Mert ezekben az alagutakban az idő nem létezik, vagy annyira lelassul, hogy az évezredek néhány másodpercnek tűnnek számunkra.

Segítette leszedni az asztalt mielőtt újból kimentek a langyos éjbe. A galaxis Nyilas karjában az Ultima rendszer, ahol voltak, valóban a galaxis utolsó pontja volt. Fejük felett a Tejút kísértetiesen sápadt fénye ellentétben volt az ég másik, koromsötét felével.

Ultima holdjai még nem keltek fel nyugaton, ahol az éjszakában láthatatlan hegyek határolták a síkot. A keleti láthatáron, ahol az ég mélysötét volt, Kiss felfedezett egy gyenge fényt.

– Oh, nézd Mémé! Androméda! – és a tejszínű foltra mutatott. – Vedd fel a szemüveged. Ez az. Most látod? Ott, ahol minden sötét és nincs semmi más.

– Te oda akarsz menni?

– Remélem. Soha, semmi nem biztos. Mikor kutatóútra megyünk, annyi útelágazás van, és nem segítenek útjelző táblák. Soha nem tudni hová érünk. Egyszer, egy energiazuhatagba értem, egy olvasztókemencébe, egy szupernóva robbanásába. Üvöltöttem a fájdalomtól, mert energiám mintha a bőröm lenne, cafatokban szakadt rólam, és csak annyi erőm maradt, hogy visszaforduljak lépteim nyomán. Borzalmas volt. Ha tudnád, hogy mennyi utazó tűnik el nyomtalanul a robbanó nóvák energiájában, vagy egy mindent magába szívó fekete lyukban!

– Nem tudjátok elkerülni ezeket a baleseteket? – Mémé hangja gyenge volt és remegett.

Körülöttük láthatatlan bogarak énekeltek kellemessé téve a kora estét. A nyugati hegyek fölött felkelt a legkisebb, sápadt fényű hold. Miközben a kicsi vágtatott az égen, megjelent a nagy, hogy méltóságteljesen és lassan menjen át fölöttük.

– Nem nagyon – válaszolt Kiss. – Mikor elhagyjuk az alagutat, materializálódunk egy bizonyos távolságban a célunktól. Néhány óra fénytávolságban. Így csodálhatjuk célunkat az űrben. Ez a biztonságos átváltozás. Semmi probléma. Mikor az ismeretlenbe megyünk új utakon, egy fekete lyukra vagy robbanó nóvára bukkanva, a néhány órás fénytávolság nem elég. Egy fazékban találja magát az utazó, melyben minden forr, bugyog, amit még az ördög is elkerülne.

Feje a hintaszék támláján pihent és a csend elbódította mindkettőjüket, miközben átélte távoli emlékeit. Érzékeny hallása felfogta egy éjjeli madár cikázó repülését. Vadászik, gondolta.

– Mindig arról álmodtam, hogy mindenütt vagyok. Egyidőben. Most itt vagyok. Ebben a pillanatban Ultima másik felén egy vonat indul. Capella háromon, egy űrhajó. Valahol másutt egy hajó az óceánon.

Ugyanabban a pillanatban ezer és milliárd mozdulat és esemény. Mindez egyidőben. Mindig arra vágytam, hogy éljem ezt a párhuzamosságot. Látni és élni egyszerre minden eseményt. És ez képtelenség.

– Miért nem maradsz itt? – kérdezte Mémé. – Ha fáradt vagy, itt az ideje megpihenni. Itt az Ultimán nem rossz az élet.

– Sajnos, ez képtelenség!

Mémé nem válaszolt, megpróbálva megérteni, miközben Kiss élvezte a csendet és a pislogó csillagokat nézte. A második hold, a nagy nővér már a zeniten volt, miközben a kicsi a keleti látóhatár felé vágtatott.

–Tudnod kell, még ha valóban idősebb is vagy nálam, mint mondod, mégis unokámnak tekintelek. Így van ez, mit csináljak? Itt maradhatnál, és őrizhetnéd a házat elmenetelem után. Nem változtam meg genetikusan, mint te. És nem vagyok jó egészségben…

Ismét hallotta a hintaszék nyikorgását. A holdak miatt sok volt a fény. Androméda, a kicsi tejfehér folt, amit tekintetével keresett, láthatatlan volt.

– Értesz engem? – kezdte újra. – Pihenj, ha fáradt vagy. Ha holnap, vagy azután útnak indulsz, nem látlak többé. Ez biztos.

Kiss hallgatta az éj zajait, nézte a holdakat és útjaira gondolt. Minden olyan távolinak és valótlannak tűnt! Az eltöltött napok Ultimán, Mémé nyugtató jelenléte, mindez valóság volt. Androméda? Valójában már nem kívánt odamenni. Végeredményben, mindig majdnem minden ugyanaz, hasonló. Minden ismétlődött. Ezért volt levert.

Ultima jelentette az újdonságot. A kis ház, a természet, Mémé remegő hangja és ételei, ez volt a különbség. És az ő fáradtsága. Nem akart megmozdulni. Várni akart. Szemlélni és várni.

Úgy érezte, hogy Mémé megértette, hogy sehová nem akart menni. Misztikumát és varázsát elveszítette az ismeretlen.

– Ma egy tortát készítettél. Szeretném, hogy újból csinálj majd a jövő héten és még később talán. Gondolod, hogy ez lehetséges? – kérdezte.

Mémé lélegzetét visszatartotta egy pillanatig, és a hintaszéket hallgatta. Mintha Kiss nem akarná többé abbahagyni.

***